

SELDA TEREK

İNADINA YAŞANAN
ZARARINA AŞKLAR

DESTEK YAYINEVİ: 271
ROMAN:83

İNADINA YAŞANAN ZARARINA AŞKLAR/ SELDA TEREK

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Ayten Koçal
Sayfa Tasarım: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Ekim 2012
Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4607-70-9

© Destek Yayınevi
İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul
Tel : (0212) 252 22 42
Fax : (0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
www.destekdukkani.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri
Matbaa Sertifika No: 10614
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8
Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 496 11 11

SELDA TEREK

İNADINA YAŞANAN
ZARARINA AŞKLAR

Gerçek hikâyeden esinlenilerek kurgulanmıştır.

Selda Terek

31 Temmuz 1968, Ankara doğumludur. Orta Doğu Teknik Üniversitesi, İşletme Bölümü mezunudur. Bilişim, finans, sağlık ve tekrar bilişim sektörlerinde görev yapmıştır. Halen bilişim sektöründe çalışmakta, aynı zamanda bir üniversitede satış-pazarlama konularında ve özel bir lisede girişimcilik dersleri vermektedir. *İnadına Yaşanan Zararına Aşklar*, *Aşk O Kadar Aşk (Amigdala)* ve *Duygu Koleksiyoncusu*'ndan sonra üçüncü romanıdır.

Teşekkür

Kitabın yazım aşamasında bana destek veren:
Karakalem çalışmaları için Alev Akyıldız'a,
Fotoğrafları için Serdar Bilecen'e
Kurgu konusunda verdiği destek için Melike Özbek'e,
Ön okumalar için Ece Buharalı Arol ve
Özden Anık Tekir'e,
Tüm Destek Medya ekibine
ve Yelda Cumalıoğlu'na en içten teşekkürlerimle...

Selda Terek

Başka şartlar altında olsa, yanımda böylesine savunmasız ve çıplak yatan herhangi bir kadından etkilenebilirdim belki ama o anda duyduğum sadece çelişkilerle dolu bir kaçış isteğiydi. Bade'den kaçmak, Umut'tan kaçmak, kendimden kaçmak isteği...

Yazar Anlatıyor (S.T.)

Anlatılan çoğu aşk hikâyesinde ya da ayrılık acısında yaşadıklarımıza dokunan bir şeyler olmalı ki bazen kendimizi bir kitaptaki başkahraman olarak buluveriyoruz. Işığımızın peşinden koşarken, bizimkine en benzer hikâyenin kurtuluş senaryolarında gezdiriyoruz gözlerimizi. Kendi çıkışımızı bulamadıkça, çıkışı bulamayan başkalarının da aynı labirentte kaybolduğunu görüp avunuyor ve sonunda “Zaten hastalıklı bir duygu” diyerek aşka söver oluyoruz.

Ya ayrılık... Hiç yaşadınız mı bilmem ama zamansız vuku bulduğunda inanmak zor gelir insana... Sevgili için yabancılaşmaya, artık bir başkası olmaya gönül bir türlü razı gelmez. Yine de arda kalan ıssızlığa dayanmaktan başka çare kalmadığında, bu öldürecek zannedilen acının aslında güçlendirdiği bilinir.

İşte böyle bir hikâye anlatacağım sizlere. Sonunda da diyeceğim ki; sahip çıkın acılarınıza, dibine kadar yaşayın, mutlaka güçlenerek devam edeceksiniz yolunuza...

Bu hikâyenin kahramanları sizlere tanıdık gelebilir.

Biraz takıntılı, duygusal, tutkulu muydu kadın? Sanatla uğraşıyor olması ya da ruhundaki sanatçı, duyguları hep uçlarda mı yaşatırdı ona? “Çok” ile mi başlardı onun yüklemeleri? Çok sever, çok hassastır, çok alıngandır, çok mutlu olur, çok üzülür gibilerinden... Sevinçleri de, hüsrانları da çok muydu? Çok olan hayal gücü müydü aslında?

Sempatik, zeki, az deli, nevi şahsına münhasır denilenlerden miydi adam? O da en az kadın kadar duygusal, hassas mıydı? Biraz da çekingen miydi yoksa?

Bade ve Umut'tan mı bahsediyorum?

Bu ikisi kumrular gibi başladıkları sevgililik hayatlarını kavgalarla, anlaşmazlıklarla çıkmazlara mı soktular?

Bunlar size hiç yabancı gelmedi mi? İlişkilere hep aynı şey mi oluyor? İlişki eskidikçe tahammül mü azalıyor? Algı mı bozuluyor? Güven mi yok oluyor? Saygı mı bitiyor? Ya da özgüven olmayınca mı bunlar gerçekleşiyor? Sahip olmak isteği mi bozuyor dengeyi? Nedir bu kadın ve erkek arasındaki bitmeyen çekişme hali?

Peki, bu korkunç kavgalardan kurtulup mutluluğu yakalamanın hiç mi yolu yok? Sevgiye sahip çıkmak ve uyumu yakalamak imkânsız mı? Değilse nasıl?

Onların hikâyeleriyle ilgili olan kişilerden dinledim olanı biteni. Herkes kendi gördüğünü, anladığını, yaşadığını anlattı. Aynı olay farklı gözlerde ne kadar da değişebiliyor... Ne kadar da haklı herkes kendi bakış açısından...

Belki de hayatlarının en olgun zamanlarında çıkmışlardı birbirlerinin karşısına. Hem aşkın ne olduğunu biliyorlardı hem de belki bu son bahardı. Çok eski arkadaşlardı ama yirmili yaşlarda, birbirlerinin ilk evlilik turlarında, çoktan ayrı yerlere savrulmuş olduklarından, bir birliktelik ihtimalini akıllarına bile getirmemişlerdi. Birbirinin farkında olmak, sevgi duyulan bir arkadaş olmak veya “olsaydı ne hoş olurdu” demek yetmiyordu. Ateşi yakacak bir kıvılcıma ihtiyaç vardı, o da tanışmalarından tam yirmi sene sonra denk geldi, buldular birbirlerini. Tutkulu, güzel bir duygunun içine giriverdiler, zaten çoktan hazırlardı buna. Tek olmayı, o olmayı istediler. Birbirleriyle olan kendilerini sevdiler. Öylesine güzel, yoğun, sahiplenen, değer veren, hissedeni, hissettiren bir aşkı ki bu, ister istemez kapıldılar. Ne de olsa aşk, sevmeye hazır olmakla alakalı bir durumdu; her ikisi de hazırdu. Senelerin yıpratığı, unutturduğu o tarifi zor hisleri birbirlerinde tekrar buldular. Bunun için mutlu, güçlü, coşkulu ydu her şey. Arada, bir araya gelmeyi zorlaştıran yollar, çocuklar, engeller de vardı ama bunlar birliktelik isteklerini kamçılayan, aşılabilir küçük tümseklerdi. Ümit ve istek olduğu sürece onların bir araya gelmelerine mani her engeli aşabilirlerdi, aştılar da... Birbirlerine takılmamış olsalardı...

Bade:

Benim “olsun”larım vardı, onun “olmaz”ları... Benim “hadi”lerim vardı, onun “dur bi sabret”leri... Tempomuz farklıydı. Ben hayatı zamanım kalmamış gibi bir panikle yaşırdım, o ise sanki sonsuzmuşuz gibi erteleyerek... Bu bile

engel değildi, tereddütler başlayana kadar. “E hadi”lerim tuttuğunda, “olmaz”lar çıktı karşıma. Şaşırdım. “Olmaz, çünkü engel sensin, değişmelisin”ler başladı hayatımızda... İlk o zaman girdi ayrılık fikri kanıma. İlk o zaman doğru bir çift olmayabileceğimizi hissettim. Oysa ilişkinin başlarında birbirimiz için yaratıldığımıza emindim. Ne klasik değil mi? Başların hep öyle olduğu, sonların da buna benzediği ne çok hikâye var. Keşke sondan başa yaşanabilse hayatlar. Sararan duygular zamanla midede uçuşan yeşil kelebeklere dönüşebilse. Aşk “acaba”lara açık bir duygu olamaz. Tereddüt aşkı ürkütür, tereddüt mutluluğu kaçıtır.

Umut:

Ve nitekim tereddüt mutluluğumuzu kaçırdı. Tartışmalar başladı, peşinden güvensizlikler. Telefonları kaçırmalar, kaçamak bakışlar... “Bir başkası mı acaba?” diye düşünürken yüze vurulan “hatalar”... Ayrı şehirlerde yaşamının körüklediği özlem ve bu özleme gölge düşüren güncel, basit, gereksiz tartışmalar...

Bade:

Dudak kıvrımlarını, gözpınarlarını, renklerini seviyordum onun. Güneş lekeleriyle dolu ellerini, onların sıcaklığını, yenmiş tırnaklarını... Saçlarının tepeden açılan kısmını, gözlerinin ela tonunu, teninin masum kokusunu... Kitap okurken yakın gözlüğü takmasını ve okuduklarına ses tonuyla verdiği o duygusal hazzı... Sonra da gözlüklerin üzerinden,

dinliyor muyum acaba diye sorgulayan bakışını... Onu o yapan kusurları, güzellikleri... Yanımda olmasını... Nefesini... Yol arkadaşımı o benim. Varlığında renkler ihtişam tablosu, sesler müzik olurdu... Onu sevmeyi seviyordum ben.

Umut:

Gençtik o zamanlar. O da, ben de başkalarıyla evliydik. İyi ki ya da maalesef; ayrı şehirlerdeydik. Zaman bizi bazı koşullarda bir araya getirirdi. İşte o zamanlar boynuna bakardım onun, zarafetine. Ulaşılmaz gelirdi bana. Bunun için hiç yeltenmedim, ulaşmaya çalışmadım, elimi uzatmadım. Tam yirmi yıl sonra o hayatıma girdiğinde, inanamadım varlığına. Ona dokunduğuma, öptüğümün o olduğuna... Çok sevdim bu kadını. Hayata “üstü kalsın” diyecek kadar...

Bade:

Bir deli barınıyordu bakışlarında ve kendini, gözlerini kapattığında gösteren bir melekyasıyordu içinde. İnatçı, haylaz bir çocuk tüm lobutları yıkarak hızla geçiveriyordu, sonra kibar ve asil bir beyefendi kalıyordu geride. Kibirsiz, sakin, değer veren, güzel düşünen biri... Onu içmeyi seviyordum, koklamayı, duymayı, izlemeyi, okşamayı... Çocuğum gibi üzerine titrerdim ve çocuğum gibi üzerdi beni inatçılığıyla. İşte bu yüzdendir bir türlü vazgeçememem. Kızgınlığım da bundandır, hazmedemem bana olan inançsızlığımı.

Umut:

Hayat ya da biz, inat ya da biz, algı ya da biz, korku ya da biz, biz ayırdık aslında birlikte atmaya alışmış kalplerimizi; “Ayrıldık” deyiverdik. İstemedен, yönetemedен, beceremedен bırakıverdık, teslim olduk yapılamazlara. Hem de kaç kere...

Bade:

Yapılamaz diye bir şey olmadığını ben biliyordum, ona anlatmayı başaramadım. Belki de hep aynı şeyleri söylüyor ama hep farklı sesleri duyuyorduk. Ya da birleşmemize engel benim bilmediğim başka şeyler vardı aramızda, ben göremiyordum. Bir türlü anlam veremiyordum birbirini böylesine seven iki insanın ayrılmasına. O, beni suçlardı; “Değişmelisin” derdi. Onca, onun “yapılamaz”larının sebebi benim karakterimdi. Ne acı...

Umut:

Sözler döküldü ağzımdan, hiç istemediğim cümleler kurdum. Kurtulmak istediğim ayrılık acısını yok etmeye çalışırken bizi bitirdim.

Bade:

Emin olduğum bir şey vardı: Aşkın engel tanımayacağı... O halde, ya bana söylediği aşkı gerçek değildi ya da ben aşkı yanlış biliyordum çünkü ayrılmıştık... Dedim ya, göremiyordum, anlayamıyordum. Aslında, “Senden nefret ediyorum” diye bağırırken, “Sana âşığım” diye haykırdığımı,

“Seni sevmiyorum” diye feryat ederken “Sensizlikten ölüyorum” dediğimi bildiğini biliyordum...

Umut:

İmkânsız olduğunu gördüm. Her yolu tıkadık, her kapıyı kapattık birbirimize... Ümidimi yok ettim...

Bade:

Ümidi yok etmek cinayet oldu... Beynimdeki onu ve bıraktığı acıyı yok edemiyordum. İçimde, dışımda, rahminde, evrenimde onu çoğaltmak isterken nasıl yok edebilirdim ki... İmkânsız aşkları büyük sanırız. Oysa büyük olanlar; aşkı mümkün kılan ve yaşatabilen yürekler değil midir?

Umut:

Kendi haline bırakmak gerekir. Zorlamak ya da zorlanmak bana göre değil.

Bade:

Kırpık, kopuk, eksik, zayıf yaşamak da bana göre değil... Severmiş gibi yapmayacaksın; adam gibi seveceksin, şöyle gümbür gümbür. Sütunların, duvarların ardında kaçamak duruşlar değil, tam orta yerde, “Ben buradayım!” diyen bir varlık göstereceksin, sahipleneceksin. Az sevmek diye bir şey olmaz.

Umut:

Bundan önce hep affetmiştik ve tekrar sarılmıştık birbirimize... Bu sefer başkaydı, ürküyordum tekrar aynı şeyleri yaşamaktan.

Bade:

Yine affedebilirdik şüphesiz ama yapamıyorduk. Olmuyordu bir türlü... Çatlaklardan sızıyordu sustuklarımız...

Bir kadın var gözlerimin önünde; elinde valizi kaçmaya kurtulmaya çalışıyor sarmalandığı bu dikenli yumaktan. O masum sevgisine, tutkusuna sahip çıkmak amaçlı debelenip duruyor. Kıpırdadıkça çalılar yutuyor onu.

Bir adam var gözlerimin önünde; yaşadıklarından asi, fevran halinde susuyor. Kırgın ya da kızgın değil, delirmiş. Normal bakamıyor artık gözleri.

İşte bu devinimi anlatıyorum size.

Ayrılığa giden yolun değil, ayrılıktan sonrasının hikâyesidir bu... Aşk yüzünden ayrılan ve aşk yüzünden ayrılamayan iki kişinin, sanki inadına yaşadıkları zararına aşklarının hikâyesidir.